

Unilateralitat o extinció

written by Maiol Sanaüja | 4 de juliol de 2016

Al llarg de la Història hi ha hagut moltes modificacions territorials, successions d'Estats, i noves estatalitats; per conseqüent, el naixement, l'hegemonia, i l'extinció de Pobles, Nacions, i Estats, és una constant històrica; i siguin casos d'unificació, dissolució, o separació, la majoria social de torn té el que el vol, mitjançant el vot o l'aixecament popular.

Fet aquest aclariment introductori, cenyim-nos a les eleccions del 27 de setembre de 2015 del Parlament de Catalunya, un dels territoris de la Nació catalana. Si ets una persona racional, i després que JxS et prometessin *el vot de la teva vida* o que CUP t'entones *governem-nos*, les innombrables controvèrsies, l'escàs patriotisme entre les parts, i la nul·la seriositat per afrontar el debat independentista des d'aleshores, et faran pensar que no has votat res que atenyi la «independència»; sigui perquè no la portaven en llurs programes electorals de manera factible, viable, i real, o bé perquè dels mesos transcorreguts no saps dir-me què han fet empíricament que ens hi apropi. Mentrestant, el Regne d'Espanya segueix impertèrrit, continua assimilant tot residu de catalanitat, i no hi ha cap diputat català al Parlament de Catalunya ni a les Corts Generals que malmeti els interessos espanyols; i ara alguns rescaten el «RUI» [Referèndum Unilateral d'Independència] que no van advocar amb vehemència abans i durant el 9N, i que, junt amb Mas, Junqueras, i Fernández, van ser còmplices que es convertís en una enquesta d'opinió dintre d'una capsa de cartró, en una jornada tribal de sobredosi de superioritat moral, en afirmar falsament que "Hem guanyat!" i després sostenir falsament també que "No havíem arribat mai tan lluny!". Quina independència s'ha produït amb autoengany, sense valors guanyadors, o sent addicte a commemorar la derrota? Cap ni una!

Dit d'una altra manera, si esperes encara la «unilateralitat», quan Baños va descartar-la l'endemà de l'escrutini i Puigdemont l'ha refusada quan ha estat entrevistat, és que et mous en la dimensió del desig, no de la realitat; i lamento que pateixis tant, però succeeix el que has votat, ergo volgut.

Això no obstant, llevat que JxS i CUP facin res (tot aprofitant la majoria parlamentària; que a propòsit, no s'han aprovat *les tres lleis de la desconexió*, ni els pressupostos, i ara, a més, una qüestió de confiança al setembre...) o que ANC i Òmnium Cultural pressionessin JxS i CUP (tot fiscalitzant factualment el govern i llur soci de presumpta estabilitat parlamentària; que a propòsit, verifiquem que aquestes entitats són bones demanant el vot però no exigint després el compliment de les promeses de les opcions promocionades...), caldrà ordir un nou projecte de base, honest, i valent, que la garanteixi, l'executi, i la defensi; és a dir, s'hauran de reunir els independentistes més virtuoses de la Política, l'Acadèmia, i el Món Privat, en una «confluència independentista».

Però plantejar una oferta política sense una demanda real, és cremar inútilment conceptes ideològics com la «DUI» [Declaració Unilateral d'Independència], els quals són instrumentalitzats primer per JxS i CUP com a esquers electorals i són desnaturalitzats després a còpia de no avalar-los amb fets (l'autèntica desobediència, per cert); implica no satisfer l'objectiu perquè el Poble Català no té –fins que es digui el contrari– cap Voluntat d'exercir la capacitat coercitiva dels Estats, com ara prendre el control efectiu de la població i del territori en comptes de transposar les ocurrencies del pensament màgic kumbayà; i suposa no voler identificar ni combatre què i qui impedeixen la independència.

Per aquests motius, la implosió imminent del «processisme», la fase contemporània del catalanisme, podria donar oportunitats

a l'«independentisme» si i només si els catalans assumeixen que, atès que la política catalana està forjada administrant el cinisme a l'electorat, hom ha de votar segons la Raó, no els desitjos ni els hàbits. En cas contrari, assistirem a un purgatori indefinit –transmutat en procés etern– en què els processistes combinaran anar sucant-hi dels botins autonòmic, municipal i madrileny amb esbudellar qui no comparteixi l'estafa i els trenqui la unanimitat fantasmàtica; constatarem, per tant, que l'Estat independent els hi ve gran, perquè són i volen seguir sent provincians, i necessiten alimentar la farsa perquè no saben sortir del marc mental autonòmic: la servitud voluntària els domesticarà, com el ruc que brama voltejant la sínia.

Tanmateix, avui és 4 de juliol, Dia de la Declaració d'Independència dels Estats Units d'Amèrica. És oportú recordar el degà de les independències, qui ha volgut sepultar la misèria moral i com procura la recerca de la Felicitat pròpia i aliena. Hem d'aprendre la lliçó estatunidenca. La Llibertat no s'ha regalat mai enlloc, es pren; i s'ha de guanyar-la per gaudir-la. Pregunta't per què els espanyols estan disposats a tot, àdhuc assimilar-te fins l'extinció.